

každá věc i každé konání má někde svůj začátek.

Také "Poutníci" tu nebyli odjakživa, ale zahájili svou činnost koncem roku 1970. A jak k tomu vlastně došlo?

V roce 1969 jsem se seznámil se 7. oddílem Junáků "Havraní" z Kolína. Byl jsem se pak i podívat na jejich tábore v létě 1970 v "Zeleném údolí" u Doudovského mlýna na Jánském potoce na jih od Čáslavi. V jejich klubovně v Kolíně jsem se potom zastavoval skoro denně cestou na nádraží a někdy jsem se zdržel i na družinových a oddílových schůzkách, které mívali vždy v pátek.

Po prázdninách v roce 1970 začali pořádat pro starší chlapce, rádce a ostatní činovníky schůzky se zvláštním programem. Předpokládalo se, že už prošli junáckou výchovou a řadu věcí už znali, a proto náplň schůzek byla náročnější, než v normálních junáckých oddílech. Na několika schůzkách jsem byl a velmi se mi zamlouvaly.

Podobná věc mi ležela v hlavě už dříve. vzpomínal jsem na snahy o roverskou činnost po roce 1945, kdy se podobné schůzky konaly pod vedením Karla Mártý - Ondatry a Vladimíra Volejníka - Volodí. Dnes se už nepamatuji, proč tato činnost dost brzy skončila.

Byl zde pak i 6. oddíl starších vodních junáků, kteří měli vlastní klubovnu v domě p. Ruchse na náměstí. Až se scházeli a měli rovněž program dle svých představ. Vedl je tehdy Ota Koblasa a Vladimír Krejčí - Buňa.

A z čerstvých podnětů byl seminář kapitánů vodáckých oddílů, který pořádal Hlavní kapitanát vodních skautů ve dnech 17. - 19. dubna 1970 v zámku ve Světlé nad Sázavou. Tam jsem se přihlásil do komise, projednávající otázky roverů. Zde jsem se dozvěděl mnoho zajímavostí. O některých zkušenostech jsem se pak byl poradit s MUDr. Šbelem, kapitánem 2. oddílu vodních skautů v Fraze.

V této době, to je na podzim roku 1970, došlo ke sloučení Junáka s Pionýrem, a tím skončila možnost založit řádný roverský oddíl podle junáckých zvyklostí a řádů.

Celé středisko Junáka v Nymburce také přestoupilo do Pionýra. Předcházelo tomu mnoho úvah, porad a rozhodování, než jsme došli k závěru, že jiné cesty není. Mohlo se sice říci všem junákům a skautkám: "Bylo to hezké, ale nyní končíme svou činnost a každý nechť jde svou vlastní cestou sám kam chce."

Toto ale nikdo nechtěl, měli jsme před očima řadu chlapců a děvčat, z nichž téměř každý měl za sebou už dva i tři tábory, a neměli jsme v úmyslu je vydat na pospas ulici. Nemínili jsme také provádět nějakou ilegální činnost, tím spíše, než že na menším městě se lidé příliš dobře znají.

Tak se tedy z nás stali pionýři.

Nyní jsem si uvědomil, že je opravdu nejvyšší čas něco udělat pro starší chlapce nad 15 let, kteří mohou být v oddílech jen jako instruktoři.

Když tedy mohou v Kolíně, může i Nymburk.

Podle registrací jsem vypsal všechny chlapce, kterým bylo 15 let a více a pozval jsem je na první schůzku. Připravil jsem si úvodní projev a další program a s rozehvěním jsem se těšil na sobotu 5. prosince, kdy jsme se měli sejít na klubovně.

Byla tu ale okolnost, o které jsem nevěděl. Děvčata si připravovala mikulášskou besídku v Jimově klubovně a od dalších kluboven jsme neměli klíče. Zůstali jsme proto stát venku v kruhu v počtu 14 $\frac{1}{2}$, tj. Miroslav Kučera, Jan Paulů, Karel Říha, Jiří Macháček, Josef Pokorný, Petr Říha, Viktor Sedlář, Ladislav Velechovský, Ivo Kučera, Jaroslav Keller, Jaroslav Brabec, Jaroslav Přeučil, Jiří Kubíček a já.

Přichystaný úvodní projev jsem nepřednesl, jednak jsem na něj neviděl, jednak se mi zdál být zaujatý. Seznámil jsem ale všechny s tím, co bych rád podnikal. Protože jsme další program nemohli uskutečnit, smluvili jsme si další schůzku a rozešli jsme se.

V tu dobu jsem ještě nevěděl, jak se budeme jmenovat, ani co všechno budeme dělat. Většina chlapců projevila zájem o další činnost, i když někteří spíše jen ze zvědavosti. Tehdá jsme ale netušili, co bude dál a jak bude činnost po sloučení pokračovat.

První cíl jsem viděl v tom, že se sejdou v jednom celku chlapci z různých oddílů, kteří se dříve ani pořádně neznali a hleděli na sebe někdy spíš přezíravě, než bratrsky. Tím se položí základ k uzavření dalších přátelských svazků, které přetrvávají až do doby dospělosti. Ubeznámí se navzájem v různých tábornických znalostech, naučí se dalším písním, podniknou společné výlety a jiné akce a vytvoří se tak dobrá parta, kde si bude jeden druhého vážit, budou si schopní a ochotní navzájem pomáhat

a snažit se, aby z nich vyrostli slušní lidé.

A jako druhý úkol jsem předpokládal, že všechny poznané znalosti, zkušenosti, písně a další program uplatní ve svých družinách a oddílech a tím přispějí k výchově svých následníků, aby i další chlapci mohli prožívat hezké mládí v kruhu věrných přátel.

Jak a která z těchto předsevzetí nám vyšla, a uplatní se i nadále, zase jindy. Dnes jen pro zapamatování a zaznamenání těch chvil a okolností, když jsme začínali.

Kanhe

V Nymburce, 10.8.1972